

Wieczorek Adwentowy

Narrator 1: I rzekł Bóg do węża...

Głos Boga: „Wprowadzam nieprzyjaźń między ciebie a niewiastę, pomiędzy potomstwo twoje a potomstwo Jej. Ono zmiążdży Ci głowę, a ty zmiążdżysz mu piętę!”

promień światła pada na figurę Maryi Niepokalanej, poczym gaśnie i dalej panuje ciemność

Narrator 1: Z ciemności grzechu zatęsknił człowiek do bliskości Boga..

Śpiew: *Jahwe tyś Bogiem mym, dusza moja pragnie z Tobą być*

Jahwe, tyś Bogiem mym, ma nadzieja w Miłosierdziu Twym.

Jesteśmy bólem i nikt nas nie słyszy, jesteśmy ciemnością i nikt nie prowadzi

Jesteśmy zgliszczem, jesteśmy pustynią. Przyjdź Panie, przyjdź, Marana Tha!

Twój Duch jak wiatr, skąd przybywa i dokąd podąży, nie wie nikt, tylko Ty..

Os I: Duch Święty tchnął przez wieki, niosąc radosną wieść ustami proroków i świętych.

Os II: To Duch Prawdy, którego słowa zapisano w Księdze Pisma Świętego.

Os III: Słowa, które zapowiadały przyjście upragnionego Zbawiciela.

Narrator 2: Na spotkanie z przychodzącym Zbawicielem prowadzą nas przewodnicy adwentowi: prorok Izajasz, Jan Chrzciciel, a przede wszystkim Najświętsza Maryja Panna. Wszyscy oni uczą nas właściwych postaw oczekiwania oraz przygotowują nasze serca na przyjęcie Tego, który przychodzi do nas z ogromną miłością i pragnie zjednoczyć się z nami.

Narrator 3: Dziś w ten pierwszy adwentowy wieczór pragniemy zaprosić na spotkanie z prorokiem Izajaszem. Prorok Izajasz bardziej niż inni prorocy uosabia tęsknotę i nadzieję narodu wybranego i całej ludzkości. Słuchając prorocत्व i wracając pamięcią do wydarzeń minionych, chcemy odczytywać je *Ne* nowo i przenosić je w nasze aktualne teraz.

POWOŁANIE IZAJASZA – Iz 6, 1-13 (scenka + „Oto ja, poślij mnie”)

Wchodzą kolejno osoby z Pismem Świętym i czytają swój fragment

Narrator 2: Prorok Izajasz jest przedstawicielem wszystkich ludzi „sprawiedliwych”, którzy z utęsknieniem oczekują Zbawiciela.

Głos 1: „Obyś rozdarł niebiosą i zstąpił, przed Tobą skłębityby się góry. Ani ucho nie słyszało, ani oko nie widziało, żeby jakiś bóg poza Tobą działał tyle dla tego, co w Nim pokłada ufność. Wychodzisz naprzeciw tych, co radośnie pełnią sprawiedliwość i pamiętają o Twych drogach” (Iz 63, 19b; 64, 3).

Narrator 3: Podobnie i dzisiaj Prorok chce wzbudzić w sercach ludzi głęboką tęsknotę za Panem, który przyjdzie. Stąd wołanie:

Głos 2: „Niebiosą, wysączcie z góry sprawiedliwość i niech obłoki z deszczem ją wyleją, niech się otworzy ziemia i zrodzi Zbawiciela” (Iz 45,8).

Głos 3: „Powiedzcie małodusznym: Odwagi! Nie bójcie się! Oto wasz Bóg, oto pomsta; przychodzi Boża odplata; On sam przychodzi, by was zbawić” (Iz 35,4).

Głos 2: *”Oto Pan Bóg przychodzi z mocą i ramię Jego dźmierzy władzę. Oto Jego nagroda z Nim idzie i przed Nim Jego zapłata” (Iz 40,10).*

Śpiew: „Spuśćcie nam na ziemskie niwy”

Narrator 3: Adwentowa liturgia Słowa ukazuje Boga jako dobrego Wychowawcę i Pedagoga, który stopniowo prowadził ludzi do Zbawiciela: od „protoewangelii”, poprzez Noego, Abrahama, ofiarę Melchizedeka, przez Mojżesza, Dawida aż do Proroków, z których Ewangelistą stał się Izajasz.

Narrator 2: Izajasz swoimi prorocत्वami ogłasza przyjście Zbawiciela i zapowiada nadejście czasów mesjańskich. Żaden z proroków Starego Testamentu nie przedstawił tak dokładnie osoby Mesjasza i Jego Królestwa, jak Izajasz. Według jego prorocत्व Mesjasz to – „Emanuel” (Bóg z nami), narodzi się z Dziewicy; otrzyma imię wyrażające Jego naturę i misję:

Głos 3: *„Albowiem Dziecię nam się narodziło, Syn został nam dany, na Jego barkach spoczęła władza. Nazwano Go imieniem: Przedziwny Doradca, Bóg Mocny, Odwieczny Ojciec, Księżę Pokoju” (Iz 9,5).*

Głos 1: *„I wyrosnie różdżka z pnia Jessego, wypuści odrośl z jego korzeni. I spocznie na niej Duch Pański, duch mądrości i rozumu, duch rady i męstwa, duch wiedzy i bojaźni Pańskiej. Upodoba sobie w bojaźni Pańskiej” (Iz 11,1-2).*

Śpiew: „Jezus, Najwyższe Imię”

Narrator 3: Tak Bóg stopniowo, coraz jaśniej, objawiał ludzkości Zbawiciela. „Słowo Boże nieustannie głoszone w Liturgii jest ciągle żywe i skuteczne”.

Narrator 2: Prawdziwie Bóg zamieszkał między nami w swoim Słowie i towarzyszy nam każdego dnia!

Śpiew: „Słowa Jego są słodyczą” wchodzi w białych szatach córki Jerozolimskie, słowa kierują w stronę żłóbka.

C1: Łaskawym się okazałeś Panie dla Twej ziemi, odmieniłeś los Jakuba, odpuściłeś winę Swojemu ludowi..

C2: Zakryłeś wszystkie nasze grzechy, a Zbawienie Twoje jest blisko tych, co się Ciebie boją.

C3: Twoja chwała zamieszka w naszej ziemi!

C4: Dobroć i wierność spotkają się ze sobą, ucałują się sprawiedliwość i pokój.

C5: Pan nam pobłogosławi, a ziemia nasza wyda swój owoc!

Głos Boga: Iz 45, 7-8: *„Ja czynię światło i stwarzam ciemności, sprawiam pomyślność i stwarzam niedolę. Ja, Pan czynię to wszystko. Niebiosa wysączcie z góry sprawiedliwość i niech obłoki z deszczem ją wyleją! Niechaj ziemia się otworzy, niech zbawienie wyda owoc i razem wszędzie sprawiedliwość! Ja, Pan jestem tego Stwórcą.”*

Śpiewamy wspólnie: „Spuśćcie rosę”